



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Miladou Haplovou, v právní věci žalobců: **a) L. M.**, nar., **b) A. M.**, nar., oba st. příslušnost Kosovo, zajištění v ZZC Bělá, Jezová 1501, 294 21 Bělá pod Bezdězem, zastoupení Asociací pro právní otázky imigrace, Karolínská 654/2, P.O.Box 23, 186 00 Praha 8, proti žalované **Policii České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, odbor cizinecké policie, se sídlem Kounicova 24, 611 32 Brno, o zajištění, o žalobě proti rozhodnutím žalované č.j. KRPB-301382-17/ČJ-2014-060022-50A ze dne 16.12.2014, č.j. KRPB-301428-18/ČJ-2014-060022-50A ze dne 16.12.2014,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci, zastoupení Asociací pro právní otázky imigrace se žalobou domáhají zrušení napadeného rozhodnutí č.j. KRPB-301382-17/ČJ-2014-060022-50A ze dne 16.12.2014 o zajištění žalobkyně a) a napadeného rozhodnutí ze dne 16.12.2014 o zajištění žalobce b), jimiž byli zkráceni na svých právech, neboť žalovaná nesprávně určila dobu po kterou mohou být žalobci zajištěni a svůj závěr nedostatečně zdůvodnila, čímž porušila čl. 5 odst. 1, odst. 4 Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobod, čl. 28 odst. 3 Nařízení Evropského parlamentu a rady č. 604/2013 ze dne 26.6.2013 a § 68 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád a nesprávně rozhodla vůči žalobcům v otázce použití mírnějších prostředků donucení bez dostatečného zdůvodnění – porušení čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení a § 68 odst. 3 s.ř.s. V úvodu žaloby žalobci konstatovali, že dne 16.12.2014 správní orgán vydal i rozhodnutí o zajištění žalobce b), které však žalobci b) nebylo fakticky doručeno, což mohlo být neúmyslným aktem správního orgánu a nevylučují, že ve správním spisu se rozhodnutí může

nacházet a že žalobce b) dokonce potvrdil převzetí rozhodnutí podpisem. Žalobce však tímto rozhodnutím fakticky nedisponuje. Proto není schopen je v žalobě označit příslušným jednacím číslem, nicméně rozhodnutí o zajištění žalobkyně a) nebrání tomu, aby žalobce b) podanou žalobou brojil proti témuž rozhodnutí, neboť je uveden na rozhodnutí týkající se žalobkyně jako další účastník a může tak jít o rozhodnutí identická.

Žalobci namítali, že délka zajištění je příliš dlouhá a nepřípustná z hlediska čl. 5 odst. 4 Evropské Úmluvy, neboť nesplňuje požadavky týkající se rychlosti a pravidelnosti soudní kontroly v přiměřených intervalech. K problematice délky zajištění se vyjádřil NSS v rozsudku ze dne 4.9.2012, č.j. 7 As 97/2012-26, v němž určil, jak dlouhý interval soudního přezkumu lze považovat za přiměřený a podle něho je na místě, aby správní orgány stanovovaly zajištění v nejvýše zhruba měsíčních intervalech proto, zda jsou splněny podmínky pro trvání zajištění. Tak bude dosaženo v krátkých lhůtách přezkoumání, zda omezení osobní svobody je důvodné či nikoliv. Zajištěním na 90 dnů v předmětné věci žalovaná periodickou soudní kontrolu zákonnosti zajištění vyloučila. I když je cizinci umožněno podle ust. § 129a zákona o pobytu cizinců požádat o propuštění ze zajištění, uvedené rozhodnutí je opět přezkoumatelné soudem, ale ani toto není zárukou periodicity soudního přezkumu. Postup podle § 129a zákona o pobytu cizinců způsobuje, že k novému soudnímu přezkumu zajištění do uplynutí maximální doby zajištění vůbec nedojde a na případu žalobců z hlediska lhůt uvedené demonstruje. Záruky v případě § 129a zákona o pobytu cizinců a navazujících ustanovení nejsou splněny pro dlouhé lhůty písemného vyhotovení rozsudku soudem a pro podání samotné žádosti o propuštění. Účinnost uvedeného ustanovení je tak snížena, navíc nestanovuje žádnou lhůtu, ve které by měla policie o žádosti o propuštění rozhodnout. I kdyby soudy postupovaly rychleji, splnění požadavků v uvedeném rozsudku NSS by stejně nebylo možné reálně dosáhnout. Z toho vyplývá, že zajištění žalobců na 90 dnů fakticky vylučuje možnost účinného periodického soudního přezkumu zákonnosti zajištění.

Stanovení délky zajištění na 90 dnů je nepřiměřeně dlouhé a doba nebyla náležitým způsobem zdůvodněna. Lhůty pro provedení procesních úkonů při předávání cizince do jiného členského státu jsou Dublinským nařízením podrobně stanoveny v čl. 24 odst. 2, 28 odst. 3 a řízení by nemělo trvat déle než 87 dnů, tedy o tři dny méně než na kterou byli žalobci zajištěni. Z uvedeného je zřejmé, že doba zajištění byla stanovena nezákonně. Lhůty uvedené v Dublinském nařízení jsou maximální, k realizaci jednotlivých úkonů by mělo docházet co nejdříve a celkově by měl být pobyt v ZZC do 87 dnů, resp. i kratší. Pokud je obtížné reálnou délku celého procesu obtížně odhadnout, je zapotřebí stanovit délku zajištění kratší a následně event. rozhodnout o jejím prodloužení. Opačný postup nelze akceptovat. Odhad délky procesu navrácení a tedy nezbytné délky zajištění musí správní orgán vysvětlit a zdůvodnit, což analogicky vyplývá z rozsudku ze dne 19.10.2011, č.j. 1 As 93/2011.

K otázce nezbytnosti zajištění a využití mírnějších prostředků donucení, jimiž se žalovaný správní orgán ve svém rozhodnutí zabýval a dospěl k závěru, že žádné z opatření uvedených v § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců nelze ve vztahu k žalobcům použít není správný. Správní orgán není vázán povinností aplikovat pouze shora uvedené ustanovení, ale je povinen aplikovat bezprostředně Nařízení EU, jemuž to Nařízení přímo ukládá. V uvedené věci správní orgán zúžil povinnost řídit se právem EU pouze odkazem na vnitrostátní právní předpis, který je inspirativní, nikoliv závazný. Výslovný závěr, že opatření ve smyslu § 123b odst. 1 písm. a) nelze použít je mylný. Důležitým je, že před vstupem na území ČR pobývali v Maďarsku, kde požádali o mezinárodní ochranu, řízení není dosud skončeno a je na ně nutno nahlížet jako na žadatele o azyl ve smyslu čl. 2 písm. c) směrnice Rady 2003/9/ES ze dne 27.1.2003 a mají jim být poskytnuty materiální podmínky přijetí, poskytnuto ubytování či finanční prostředky odpovídající životní úrovni pro zajištění zdraví a živobytí žadatelů. V ČR je žadatelům o mezinárodní ochranu poskytnuto bezplatně

ubytování, k tomu účelu slouží pobytová střediska, a proto je povinností ČR poskytnout dotyčným ubytování v některém z pobytových středisek Ministerstva vnitra, kde mohou mít hlášený pobyt by mohli plnit povinnosti z uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Úvaha, že uvedené nemohou žalobci splnit je nesprávná. Nepodali sice žádost o mezinárodní ochranu v ČR, ale je nutno na ně nahlížet jako žadatele o azyl ve smyslu přijímací směrnice, a proto má ČR povinnost zajistit žalobcům ubytování v některém z pobytových středisek a toto žalovaný musí při rozhodnutí o zajištění zvažovat. Možnost uložení zvláštního opatření ve smyslu § 123b odst. 1 písm. b) v rozhodnutí absentuje, přesto, že v době zajištění disponovali finančními prostředky. Navrhli zrušení obou rozhodnutí a vrácení věci žalovanému.

Z připojených správních spisů soud zjistil, že žalovaný vydal 16.12.2014 rozhodnutí o zajištění týkající se žalobkyně a) i žalobce b). Žalobce b) převzal rozhodnutí o zajištění týkající se jeho osoby dne 16.12.2014, což ztvrtil svým podpisem za přítomnosti tlumočníka z jazyka albánského. Správní orgán tudíž vydal rozhodnutí o zajištění žalobců a), b) samostatnými rozhodnutími.

Žalovaná napadenými rozhodnutími podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců zajistila žalobce a), b) za účelem jejich předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství – Nařízení Evropského parlamentu a Rady EU č. 604/2013 ze dne 26.6.2013 a dobu zajištění podle § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců stanovila na 90 dnů. V odůvodnění uvedla, že oznámení o zahájení správního řízení o povinnosti opustit území ČR bylo účastníkům řízení doručeno dne 16.12.2014. Při rozhodování o zajištění za účelem jejich předání policie skutkově vycházela z toho, že dne 15.12.2014 byli uvedení cizinci kontrolováni českou policií v železniční stanici Břeclav jako cestující v mezinárodním vlaku jedoucího na trase Budapešť – Hamburk a k prokázání své totožnosti a oprávněnosti k pobytu předložili ID kartu Kosova, jízdenku na cestu Budapešť – Berlín a lustraci bylo zjištěno, že nemají platné vízum ani oprávnění pobývat na území ČR, proto byli zajištěni. Dalším šetřením bylo zjištěno, že účastníci řízení požádali o azyl v Maďarské republice, kde probíhá předběžné šetření a jako místo pobytu bylo určeno azylové zařízení v Debrecínu. Účastníci řízení vstoupili a pobývali dne 15.12.2014 na území ČR bez víza a oprávnění k pobytu a bez cestovního dokladu, čímž porušili povinnosti vyplývající ze zákona o pobytu cizinců. Do protokolu o vyjádření účastníka řízení za přítomnosti tlumočníka uvedli, že jsou manželé, s dalšími příbuznými odjeli dne 12.12.2014 do Subotice, pak překročili hranice s Maďarskem, kde je zadržela policie, odvezli je do Segedu, kde podepsali nějaké dokumenty a poté je policie propustila, aby se dostavili do azylového střediska, kam však nejeli a odjeli rovnou do Budapešti, kde zakoupili jízdenky na vlak. Správní orgán konstatoval, že nejméně dne 15.12.2014 na území ČR pobývali neoprávněně a byli si vědomi svého protiprávního jednání. Na území ČR nemají žádné příbuzné, ani rodinné vazby, pouze příbuzné, kteří byli s nimi zajištěni. Cílem cesty bylo Německo, kde chtěli požádat o azyl. Všechny skutečnosti shora zakládají důvod pro zahájení řízení podle Nařízení č. 604/2013 v průběhu kterého bude rozhodnuto o předání účastníků řízení do Maďarska. Je doloženo, že první bezpečnou zemí, kde účastníci požádali o mezinárodní ochranu bylo Maďarsko, které je příslušné o žádosti rozhodnout a je povinno žadatele přijmout zpět na své území a to i v případě, pokud by bylo řízení o žádosti ukončeno. Správní orgán dospěl k závěru, že existuje nebezpečí útěku účastníků řízení, neboť namísto toho, aby se dostavili do azylového zařízení a setrvali do skončení řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, pokračovali ve své cestě do Německa, kde měli od počátku v úmyslu o azyl požádat od počátku. Na území ČR nemají vízum či jiné oprávnění a zajištěné ubytování. Účastníci řízení dali najevo, že nebudou dobrovolně vyčkávat na území ČR do

doby předání do Maďarska. Pokud se týká uložení zvláštního opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců pro jeho nevydání svědčí popsany skutkový stav, neboť mírnější donucovací opatření by nebyla účinná a uložení zvláštních opatření z hlediska jednání účastníků řízení nedostačující, neboť na území ČR nemají hlášený pobyt, nevlastní platný cestovní doklad ani vízum, porušili základní povinnosti cizince pobývajícího na území ČR, takže uložení zvláštních opatření by se v tomto případě zcela minulo účinkem. Při stanovení doby zajištění správní orgán přihlédl k předpokládané složitosti přípravy předání cizinců podle Nařízení č. 604/2013, zohlednil lhůty tam uvedené, přičemž proti rozhodnutí o přemístění zajištěný cizinec má 15-ti denní lhůtu od doručení rozhodnutí k podání žaloby proti tomuto rozhodnutí. Všechny písemnosti musí být přeloženy a všechny úkony musí proběhnout v rámci těchto lhůt. Správní orgán stanovil dobu zajištění na 90 dnů za odpovídající a dostačující k provedení realizace předání a ze své praxe je mu známo, že v obdobných případech předání ve stanovené době došlo a nebylo nutno zajištění prodlužovat. Doba zajištění bude využita jen v případě, nepodaří-li se realizovat v době kratší. Zajištění účastníků řízení a jejich umístění do zřízení pro zajištění cizinců je mimořádný institut zasahující do ústavně chráněného práva na osobní svobodu, které je jednou ze základních součástí nedotknutelnosti člověka podle Listiny základních práv a svobod a nikdo nesmí být zbaven osobní svobody jinak, než z důvodu a způsobem, který stanoví zákon. V tomto případě zákon o pobytu cizinců, který uvedenou problematiku upravuje.

Žalovaná v úvodu vyjádření ve shodě s konstatování soudu shora uvádí, že ze správního spisu č.j. KRPB-301428-43/ČJ-2014-060022-50A je zřejmé, že rozhodnutí žalobci b) stejně i žalobkyni a) bylo řádně doručeno dne 16.12.2014 a tato rozhodnutí žalobci řádně převzali.

S první žalobní námitkou, že stanovení délky zajištění na 90 dnů odporuje čl. 5 odst. 1,4 Úmluvy, žalovaný nesouhlasí. Z Protokolu č. 7 k Úmluvě podle výkladové zprávy k čl. 1 odst. 1 termín vyhoštění označuje jakékoliv opatření vynucující odjezd cizince z dané země s výjimkou extradice a je nutno analogicky aplikovat definici i na pojem vyhoštění uvedený v čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy a tím i na rozhodnutí na přemístění vydávané dle Dublinského nařízení. Zajištění cizinců je tak v souvislosti s jejich přemístěním do Maďarska postupem stanoveným podle § 129 odst. 1,3 zákona o pobytu cizinců realizován v souladu s uvedeným článkem. Žalobci byli řádně poučeni o právu podat žádost o propuštění ze zajištění podle § 129a zákona o pobytu cizinců a o možnosti podat proti těmto rozhodnutím žalobu. Doba stanovená v zákonu o pobytu cizinců v § 172 odst. 5 vyhovuje podmínce urychleného soudního přezkumu, což ani žalobci nezpochybňují. Čl. 5 odst. 4 Úmluvy garantující soudní přezkum osobám zbaveným osobní svobody a i opakovaný nepřipadá v této věci v úvahu, neboť rozhodnutí o zajištění podléhá přezkumu soudu, dále je možno přezkoumat rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení a dále cizinec může sám iniciovat pravidelné posuzování svého zajištění u správního orgánu podáním žádosti o propuštění ze zařízení. Z úřední povinnosti policie provádí po celou dobu zajištění přezkouvání důvodu trvání zajištění (§ 126 písm. a) zákona o pobytu cizinců). Procesní garance a soudní řád správní zaručují, aby zajištěné osoby zůstaly omezeny na své osobní svobodě jen po dobu nutnou, tedy do doby, co odpadl důvod jejich zajištění, což odpovídá čl. 5 odst. 4 Úmluvy a dospěl k tomu i NSS v rozsudku 2 Azs 57/2014. O žalobách proti rozhodnutím o zajištění a o nepropuštění ze zařízení jsou správní soudy povinny rozhodovat nikoliv v řádu měsíců ale dnů (7 pracovních dnů). Doba zajištění na 90 dnů žalovaný řádně zdůvodnil s ohledem na jednotlivé procesní lhůty s tím, že mimo lhůt uvedených v Dublinském nařízení vycházel ze své praxe, kdy k předání cizince došlo ve stanovené lhůtě a celá bude využita pouze v případě, nepodaří-li se realizovat předání žalobců v době kratší. Námitka žalobců, že doba zajištění byla stanovena v rozporu s čl. 28 odst. 3 Dublinského nařízení žalovaný správní

orgán odmítá, neboť toto Nařízení v žádném ze svých ustanoveních dobu, po kterou může být předáváný cizinec zajištěný přímo neupravuje. To činí pouze zákon o pobytu cizinců, který tuto dobu vymezuje stanovením jejího počátku a její maximální hranici. V čl. 28 odst. 3 Nařízení jsou vyjmenovány úkony, které musí členské státy v rámci řízení o přemístění učinit a přiřazuje k nim konkrétní procesní lhůty a současně stanoví povinnost zajištění ukončit, pokud tyto procesní lhůty členské státy nedodrží. Ve smyslu Dublinského nařízení má zajištěný cizinec po doručení rozhodnutí o jeho přemístění právo podat žádost o jeho přezkum, přičemž podání žaloby má suspenzivní účinek a 6-ti týdenní lhůta pro realizaci přemístění začne běžet až po jeho odpadnutí. Tím se řízení může prodloužit a může přesáhnout i stanovenou dobu 90 dnů. O této možnosti žalovaný uvedl v napadených rozhodnutích a s námitkou doby překročení zajištění nesouhlasí, neboť je souladná s ust. § 125 odst. 1.

Zvažovat použití jiných mírnějších donucovacích opatření namísto zajištění je zakotvena v Dublinském nařízení, které však neobsahuje byť jen demonstrativní výčet alternativ k zajištění. Jejich vymezení je jednoznačně ponecháno vnitrostátním právním úpravám v jednotlivých členských státech, v ČR taxativním výčtem v ust. § 123b zákona o pobytu cizinců. Situaci, kdy právní řád ČR nestanoví jiné alternativy k zajištění než uvedené v § 123b, musí správní orgán zvažovat pouze ta, která mu zákonodárce v tomto ustanovení vymezí. Jedině dodržování některého z těchto opatření je pak oprávněn cizinci nařídit. Žalovaný nesouhlasí rovněž s tím, že žalobci mají v ČR status žadatele o mezinárodní ochranu, a proto má ČR povinnosti podle § 79 odst. 3 zákona o azylu. Žalobci ale kritéria uvedená v § 2 odst. 5 zákona o azylu nesplňují, neboť sice požádali o mezinárodní ochranu v Maďarsku, tedy v jiném členském státě EU, ovšem ČR není příslušná k jejímu posouzení. V době vydání napadených rozhodnutí měli žalobci v ČR status cizince a vztahuje se na ně zákon o pobytu cizinců a povinnosti vyplývající ze zákona o azylu není možné na žalobce vztáhnout. Status žadatele o mezinárodní ochranu žalobcům nenáleží ve všech státech Evropské unie, ale pouze ve státě, ve kterém žádost o azyl podal a který je podle kritérií Dublinského nařízení příslušný k jejímu vyřízení. ČR tímto státem nebyla a není a ke stejnému závěru dospěl i NSS v rozsudku ze dne 9.10.2014, č.j. 2 Azs 57/2014. Žalovaný přiznal, že možnost uložení zvláštního opatření podle § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců nezvažoval, nebylo to však třeba, protože podle § 123b odst. 3 téhož zákona lze zvláštní opatření uložit jen v případě, že to neohrozí výkon přemístění do Maďarska podle Dublinského nařízení. V případě žalobců byla dána závažná obava z jejich útěku do Německa a uložení zvláštního opatření by vedlo k reálnému ohrožení jejich přemístění do Maďarska, a proto je zcela vyloučeno. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Pokud se týká skutkových okolností zjištěných v dané věci žalovaným, ty nebyly žalobci rozporovány, a tudíž je dané, že přechali z Kosova přes Srbsko do Maďarska, kde byli zadrženi policií, podepsali nějaké dokumenty, ale nevěděli, že tímto požádali o azyl. Nedostavili se do azylového střediska, ale odjeli rovnou do Budapešti, kde nastoupili cestu do Berlína, neboť jejich cílem bylo Německo, kde chtěli požádat o azyl. V ranních hodinách dne 15.12.2014 byli kontrolováni a zadrženi českou policií.

Námitku týkající se délky zajištění na dobu 90 dnů a jejího zdůvodnění soud neshledal důvodnou. Nemá pravdu, že stanovená délka zajištění odporuje čl. 5 odst. 1, 4 Úmluvy, neboť na uvedený případ lze aplikovat čl. 5 odst. 1 písm. f), tedy na rozhodnutí o přemístění vydávané dle Dublinského nařízení, na základě něhož je vynucen odjezd cizince z území státu, na kterém se nachází, neboť není příslušný k posouzení azylové věci. Zajištění žalobců bylo v souladu s ust. § 129 odst. 1, 3 zákona o pobytu cizinců. Pokud se týká porušení čl. 5 odst. 4, oba žalobci byli v rozhodnutích poučeni o svých právech, tj. podat žádost

o propuštění ze zajištění, podat proti těmto rozhodnutím žaloby, o nichž podle § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců musí soud rozhodnout do 7 pracovních dnů ode dne doručení správního spisu, to je jisté urychlený soudní přezkum, jak má na mysli čl. 5 odst. 4 Úmluvy. Každé rozhodnutí o zajištění včetně toho, v němž je stanovena doba zajištění na 90 dnů podléhá soudnímu přezkumu, který může být doplněn o možnost opakovaného soudního přezkumu rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení. I sám cizinec může iniciovat pravidelné posuzování trvání svého zajištění u správního orgánu a policie z úřední povinnosti provádí po celou dobu zajištění pravidelné přezkoumávání jeho trvání. (§ 129a a § 126a zákona o pobytu cizinců). Uvedené představuje dostatečnou garanci soudního přezkumu poskytované zákonem o pobytu cizinců. Podle soudu požadavky v čl. 5 Úmluvy jsou naplněny. Vzhledem k tomu, že o žalobách proti rozhodnutí o zajištění a rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení jsou soudy povinny rozhodovat v několika pracovních dnech, soudní kontrola zajištění je efektivní. Dobu zajištění na 90 dnů v rozhodnutích řádně odůvodnil, byla stanovena s ohledem na jednotlivé procesní lhůty uvedené v Dublinském nařízení, kterými jsou členské státy v tomto řízení vázány, nutno zdůraznit, že žalobci namítaná nejdelší možná délka zajištění v řízení o přemístění (87 dnů) není v Dublinském nařízení nikde uvedena. Stanovená lhůta je vždy využita jen v případě, nepodaří-li se předání realizovat v době kratší. Pouze zákon o pobytu cizinců vymezuje dobu zajištění jejím počátkem a maximální hranicí (§ 125 odst. 1,3 zákona o pobytu cizinců). Dublinské nařízení v čl. 28 ukládá povinnost i době řízení o přemístění cizince zajištění ukončit, pokud členský stát tyto procesní lhůty v nařízení uvedené nedodrží. Jak správně žalovaný ve vyjádření uvádí, má cizinec právo podat žádost o přezkum rozhodnutí o jeho přemístění. Podání takové žaloby má suspenzivní účinek a 6-ti týdenní lhůta pro realizaci běží až po jeho odpadnutí. Uvedené žalovaný ve svém rozhodnutí neopomněl uvést. Na základě shora uvedeného soud uzavírá, že napadené rozhodnutí, v němž byla stanovena doba zajištění na 90 dnů, není vzhledem ke shora citované právní úpravě nezákonná.

Dublinské nařízení ukládá správnímu orgánu povinnost zvažovat použití jiných mírnějších donucovacích opatření, ovšem neobsahuje žádný jejich výčet a je tudíž ponechán vnitrostátní právní úpravě jednotlivých členských států. V ČR je výčet uveden v ust. § 123b zákona o pobytu cizinců. Pokud tedy právní řád nestanoví jiné alternativy, než uvedené v tomto zákonném ustanovení, musí správní orgán zvažovat pouze ta mírnější donucovací opatření, která má zákonem vymezena.

Soud souhlasí s názorem žalovaného, že žalobci nemají v ČR postavení žadatele o mezinárodní ochranu a nemohou uplatňovat materiální podmínky přijetí podle § 79 odst. 3 zákona o azylu. Kdo je žadatelem o mezinárodní ochranu v ČR vymezuje zákon o azylu v ust. § 2 odst. 5 zákona, tj. pouze cizinec, který požádal Českou republiku o mezinárodní ochranu, či cizinec, který ji podal v jiném členském státě EU, ale je příslušná k jejímu posouzení. Tato kritéria u žalobců nebyla splněna, i když požádali o mezinárodní ochranu v Maďarsku. Žalobci se mylně domnívají, že v době rozhodování o jejich zajištění byli žadateli o mezinárodní ochranu ve smyslu procedurální směrnice, ale tento status jim nenáležel paušálně, tj. ve všech státech evropské unie, ale jen ve státě, ve kterém žádost o azyl podali. Dle kritérií Dublinského nařízení ČR nebyla a není příslušná k vyřízení jejich žádosti. Pokud žalobci dobrovolně opustili území Maďarské republiky, vzdali se všech výhod plynoucích z předmětné směrnice, které mohli používat na území Maďarska v postavení žadatele o azyl.

Ve shodě s žalovaným lze souhlasit s tím, že neuvažoval o možnosti uložení zvláštního opatření dle § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, což bylo za daného

skutkového stavu a jeho zhodnocení ve vztahu k aplikaci tohoto zvláštního opatření nadbytečné. Zvláštní opatření lze uložit jen v případě, že to neohrozí výkon správního vyhoštění, zde přemístění do Maďarska dle Dublínského nařízení. Z obou rozhodnutí je zcela zřejmé, že byla dána závažná obava z jejich útěku do Německa a uložení zvláštního opatření by vedlo k reálnému ohrožení výkonu jejich přemístění do Maďarska. Uložení zvláštního opatření v případě žalobců bylo tak vyloučeno.

Ze shora uvedeného vyplývá, že žádná z žalobních námitek po jejich posouzení soudem není důvodná a soud proto žalobu ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítá.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1, 2 s.ř.s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. ledna 2015

JUDr. Milada Haplová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová